

tation for det, også ligningslovens § 9 E, som er den, der omhandler eksportmedarbejderfradraget, må anses for problematisk – må anses for problematisk. Det er den omfattende redegørelse, der er givet for stridigheden med EU-retten. Det rækker ikke langt; det er ikke særlig overbevisende.

Så kommer så det, som vi kunne forvente, det, som der altid bliver grebet til, når det begynder at blive besværligt med EU, nemlig skræmmekampagnen, altså: I skal bare vide, at hvis I ikke gør det, falder alverdens ulykker ned over kongeriget; så skal I bare se, så kommer de fra EU og tager det fra os 10 år tilbage, fra helt almindelige lønmodtagere i Danmark.

Vi har notorisk dårlige erfaringer med EU og skræmmekampagner i Danmark.

Jeg synes, vi skal holde os fra det, og jeg vil gerne sige, at det er Socialdemokratiets opfattelse, at regeringen gør en sølle indsats, hvis den ender med et tilbagebetalingskrav i en situation, hvor vi i god tro nu kan henvende os til EU og sige: Der er muligvis en udokumenteret problemstilling her, men vi vil gerne have en dialog med jer om det. Der er ministerens antagelse, at EU så skulle flyve op som en trolld af en æske og sige: I skal betale tilbage for de sidste 10 år. Det er næppe sådan, det går.

Kl. 13:11

Det var i øvrigt skægt at notere sig ministerens argumentation om, at hvis vi bare havde gjort det i dølgsmål, at hvis vi nu ikke havde sagt det – hvis vi bare havde holdt det hemmeligt her, vi 179 og seerne osv. – så var der ingenting sket, men at når man stemmer det ned i dag, så skal man se, så kommer EU efter os, hvis vi holder op med at holde det hemmeligt for dem.

Det er næppe sådan, det kommer til at gå i virkelighedens verden, og selv hvis EU skulle sige, at det strider mod EU-retten, og selv hvis EU skulle komme efter os, så er risikoen for, at der bliver rejst tilbagebetalingskrav, som får gennemslagskraft over for de almindelige lønarbejdere, som har fået det her fradrag, meget, meget lille. Det viser al erfaring.

Regeringen har ikke – ikke – på trods af opfordringer til det, på trods af spørgsmål om det villet lade den reelle risiko for, at der skulle rejses nogle tilbagebetalingskrav, blive vurderet. Regeringen har fejlet det af bordet.

Vi er kommet med den ene fremstrakte hånd efter den anden og har sagt, at vi kan håndtere det sådan, at vi kunne prøve det sådan, at man

kunne hjælpe os sådan, og om kammeradvokaten kunne forklare sådan og sådan. Svaret har været nej, nej og nej, og så er vi endt her i dag, og det eneste adækvate, der er at gøre i den her situation, er selvfølgelig at sige: Med det grundlag, det her er præsenteret på, bør man ikke stemme for at afskaffe det her fradrag. Og det bør den borgerlige del af salen heller ikke gøre, hvis man insisterer på overholdelse af 2015-planen, sådan som den ligger i øjeblikket.

Kl. 13:13

Formanden:

Ja tak. Skatteministeren har bedt om ordet.

Kl. 13:13

Skatteministeren (Kristian Jensen):

Man kan jo godt høre på hr. Nick Hækkerup, at der skal mange ord til at bortforklare, at Socialdemokratiet her bryder med en klar tradition om at støtte, når det danske regelsæt er i strid med EU-reglerne.

Det er jo ikke sådan, at regeringen bare selvstændigt har siddet i sin egen lukkede kreds og sagt: Her har vi nok et forslag, som er i strid med EU-reglerne. Vi har faktisk bedt regeringens statsstøtteudvalg, som netop har kompetencen og erfaringen med at vurdere, hvorvidt de danske regler er i overensstemmelse med eller i strid med EU-reglerne. De vurderer ud fra fire bestemte kriterier for, hvad det danske regelsæt går ud på – præcis de samme kriterier, som den italienske sag blev vurderet ud fra – i forhold til at der skal være tale om, at støtten skal være ydet af staten eller ved hjælp af statsmidler, at virksomhederne skal gives en fordel, at støtteordningen skal være selektiv, og at støtten skal fordreje eller true med at fordreje konkurrencevilkårene.

På præcis de samme fire elementer er vi med den danske lovgivning i strid med EU-reglerne, ligesom den italienske lovgivning var. Og så er det her jo ikke et spørgsmål om, hvorvidt vi skal holde det hemmeligt. Det kan godt være, at Socialdemokratiet har en tankegang om, at ting, der siges fra Folketingets talerstol, er hemmelige. Vi andre ved, at de er meget offentlige. Men der er nu en klar forskel på, hvorvidt man kommer til EU og siger, at man har et problem, at man ved, man har en sag, der ikke er løst rigtigt, og at det skal man bare fortsætte med, eller man kommer og siger, at man har erkendt, at der har været et problem, og at man nu har rettet op på det.

Gør man den anden del, sådan som regeringen har lagt op til, viser al erfaring netop, at der